

Cascada

Daniel Vișan-Dimitriu

Ea vine în zilele-n care
Cascada își varsă-n tumult
Noianul de ape-n vârtoare.
Ea vine și vine demult.

De unde? - pădurea nu știe,
Nici stâncile vechi ce păzesc
O salcie verde, mlădie,
Sub care se-așază, firesc.

Privesc silueta-i divină
Și-aș vrea ... o, ce mult mi-aș dori
Ca brațele mele s-o țină
Aproape, de zbor a-i servi,

S-o poarte în lumi de lumină
Pe căi ce-i vor fi de neșters
În anii în care, deplină,
Iubirea-i va fi univers.

Ea cântă. Cascada-și oprește
Întregul vacarm. O ascult.
Ea cântă, iar sufletu-mi crește,
Și crește, și crește prea mult.